

не изгрѣва, съ една дума, че то никога не ходи. Тогава азъ рѣкохъ: „азъ и самъ зная, че то нѣма крака и че то не може да ходи човѣшки; но то баремъ ходи така, само по себѣ си, т. е. ту са повдига нагоре, ту слазя надолу, ту плува по воздухътъ на-самъ-нататакъ.“ А той ми казва: „не, не повдига са то и не слазя; а земята са вѣрти около него.“ „Какъ може това да бжде?“ попитахъ азъ. — „А така, казва, защото слънцето не може да обикаля въ едно време сичките небесни тѣла, които са държатъ отъ него. Отъ него са държи че само земята, а още и други много небесни свѣтила, които сж повече отъ 60. Знай и това, че на сѣко изъ тия свѣтила бива день и нощъ така сжщо, както и на земята; а на сѣкое изъ тия свѣтила са чини, че слънцето ги обикаля, както са това чини и намъ. А, кажи ми, може ли слънцето да извѣрши сичкото то ва, ако би то и поискало да обиколи сѣка една звѣзда? Не, тая работа е направена по-мѣдро. Тая работа е устроена така, щото сѣко изъ тия 60 небесни тѣла обикаля около слънцето, и само си прави день и нощъ. Така сжщо и нашата земя обикаля около слънцето.“ — „Дѣто ще са каже, земята не стои на едно мѣсто?“ — „Разбира са, че не стои. Тя никога не стои, а день и нощъ припѣа и са вѣрти.“ — „А какъ може това да бжде! Ако би са нашата земя вѣрвѣла, то ние щехме да чуеме, че тя вѣрви.“ — „А защо да я чуеме? Земята не е кириджийска кола; а воздушниятъ пѣтъ не е халдаржмена улица: по тоя пѣтъ хората са не друсатъ и не